

*Ponieważ art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o kierujących pojazdami pełni funkcję ochronną zarówno co do samego kierowcy, jak i przede wszystkim w stosunku do innych uczestników ruchu drogowego przed niebezpieczeństwem dla zdrowia i życia ludzkiego oraz mienia wynikającym z możliwości spowodowania przez takich kierowców groźnych w skutkach wypadków lub katastrof drogowych. Nie można więc przeciagać w nieskończoność procedury odwoławczej przed jednostką uprawnioną do przeprowadzania ponownego badania lekarskiego. W konsekwencji, jeżeli odwołujący się od orzeczenia lekarskiego nie stawia się na badania lekarza jednostki drugiego stopnia, to lekarz ten nie wydaje żadnego orzeczenia, a pierwsze orzeczenie lekarskie staje się ostateczne i stanowi podstawę do cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami w trybie art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy - brzmi teza wyroku WSA w Krakowie z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt: III SA/Kr 1000/18.*

Orzeczenie lekarskie w rozumieniu art. 76 § 2 k.p.a. jest dokumentem urzędowym, co oznacza, że stanowi ono dowód tego co zostało w nim zawarte i korzysta z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Orzeczenia lekarskie nie podlegają weryfikacji przez organy administracji publicznej w prowadzonych przez nie postępowaniach o wydanie lub cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami. Organy administracyjne są związane takimi orzeczeniami i brak jest jakichkolwiek podstaw formalnoprawnych do kwestionowania okoliczności objętych treścią orzeczenia. Przyjęcie stanowiska, że orzeczenie lekarskie stanowi dokument urzędowy sporządzony w przepisanej formie przez uprawnionego lekarza państwowej jednostki organizacyjnej oznacza, że w myśl art. 76 § 3 k.p.a. należy przyjąć za dopuszczalne przeprowadzenie dowodu tylko przeciwko treści dokumentu. Przepisy k.p.a. nie wprowadzają ograniczeń w odniesieniu do środków dowodowych, które organ orzekający może dopuścić w celu obalenia mocy dowodowej dokumentu urzędowego.

Podkreślić należy, że kierowca kwestionujący orzeczenie lekarskie wystawione przez uprawnionego lekarza i domagający się powtórnego badania w trybie odwoławczym w rozumieniu art. 79 ust. 4 ustawy o kierujących pojazdami, musi liczyć się z koniecznością poddania się badaniu w jednostce medycznej o wyższym poziomie referencyjnym. To w interesie kierowcy bowiem leży podważenie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego istnienie przeciwwskazań do prowadzenia pojazdów i w związku z tym podjęcie wszelkich starań by stawić się na ponowne badanie lekarskie.

Organy administracji publicznej nie mają podstaw do kontroli postępowania diagnostyczno-orzeczniczego prowadzonego przez uprawnionych lekarzy. W szczególności, organy nie są uprawnione do prowadzenia postępowania wyjaśniającego i badania przyczyn niestawienia się skarżącego na badania. Skoro przed wydaniem decyzji ustalono w sposób bezsporny, że ponowne badania nigdy nie zostały przeprowadzone i nie zostało wydane orzeczenie lekarskie w trybie odwoławczym, to organ uwzględni jedyne istniejące orzeczenie lekarskie wydane we właściwym trybie, przeprowadzone na podstawie badań w uprawnionej do tego jednostce.